

Глянь, о душе моя,— ось жадана земля,  
Ось земля споконвічна прочан.  
Глянь на Індію ти, на той берег святий,  
Де вселюдства шумить океан.

Тут побожно спинись, руки звівши увись,  
І людині, як богу, вклонись,-  
Кращим словом пісень, вищим зльотом натхнень,  
Слав людину ти завше і скрізь.

Ось безмежжя долин, де річок в'ється плин,  
Ось замислених гір караван.  
Глянь на Індію ти, на той берег святий,  
Де вселюдства шумить океан.

Невідомо — звідкіль, валом юрб, наче хвиль,  
Лився в Індію людський потік,-  
Він ішов звіддалік і губився навік  
В океані, як паводок рік.

Тут арійці були, неарійці ішли,  
Тут китаєць, і гуни, і патан,  
І племен скіфських рід, і могол, і дравид  
Позливались в один океан.

А тепер Захід сам біля наших став брам,-  
Чи повірим його ми дарам?  
Дасть та й візьме назад, запровадить свій лад  
І насильство вживе, і обман,  
Щоб на Індію йти, на той берег святий,  
Де вселюдства шумить океан.

Хто приходив сюди вічним шляхом орди  
З гуком битв і пісень бойових

Крізь пустель дикий шир, крізь ущелини гір,-  
Голоси їх і вигуки їх.

Всі вони — у мені, наче луни грізні,  
Оживають, живуть самохіть.  
Гомін їх голосів — дивовижний їх спів  
В шумі крові моєї звучить.

Віна Рудри1! Ти грай, ти заграй, не змовкай!  
Ті, які зневажають наш край,  
Теж колись у свій час мирно прийдуть до нас,  
До великого кола краян,  
Тут, у Індії цій, на той берег святий,  
Де вселюдства шумить океан.

Тут за давніх сторіч пролунав віщий клич.  
Заповітне провіщення — "ом"2.  
Як єство молитов, клич по людях пройшов,  
Задзвенів по країні кругом.

Став збиратися тут різних вір різний люд  
І багаття одне розпалив,  
Зрікся розбрату й чвар і майбутньому в дар  
Серце спільне й велике створив.

Храм братерства оцей і тепер для людей  
Не замкнув своїх світлих дверей,-  
Хай прочанин увійде і тут ниць упаде  
Для достойних благань і пошан,  
Тут, у Індії цій, на той берег святий,  
Де вселюдства шумить океан.

Глянь, як зводиться дим над багаттям стрімким,-  
Пломінь нашого горя встає.

Від багаття не йди, бо весь племін бід  
Мусить винести серце твоє.

Стерплять наші серця жар бід до кінця,  
Спільна клятва єднає юрбу:  
Ми байдужість і страх подолаєм в серцях,  
Ми потопчем образу й ганьбу!

Зникне горе й одчай, для бід прийде край,  
І життя розпочнеться розмай.  
Тьму прогнавши нічну, мати встане зі сну,  
Ступить радо на рідний свій лан,  
Тут, у Індії цій, на той берег святий,  
Де вселюдства шумить океан.

І на матері клич племена всіх наріч,  
Люди різних говірок і рас,  
І англійці в цей час з мусульманами враз  
Поприходять, вітаючи нас.

Мусиш, брахмане<sup>3</sup>, ти вкупі з іншими йти,  
Руку брата затисни в своїй,  
І ти, парію, теж разом з ними прийдеш,  
Бо мине час принижень тяжкий.

Мати кличе сюди,— не барися, іди,  
В монгол-гхоті<sup>4</sup> всім стане води.  
Б'є святе джерело, щоб омийти чоло  
Всіх прочан, що зійшлись в дружній стан  
Тут, у Індії цій, на той берег святий,  
Де вселюдства шумить океан.

-----

1 Віна — музичний струнний інструмент.

Рудра — один з образів бога Шіви.

2 "Ом" — священне слово, проказуване  
на початку молитви.

3 Брахман — найвища, а парій — найнижча каста в Індії.

4 Монгол-гхот — дослівно "гличик щастя",  
посудина з водою на учті богів.

Перекладач: М. Бажан